NYIKOLAJ PEREVALOV

Kezek

Nem tudom, e viharsörényes
évekből emlékezetünk
karámja mit tart meg, ha véres
csatáinkból megtérhetünk,

s az átlőtt köpenyből kibújva
levetünk gyötrelmet, sebet,
s ajkamon fölcsendülnek újra
a régi, édes énekek.

Az útra, mely beitta vérünk,
nem tudom, emlékszünk-e majd.
De nem feledjük, míg csak élünk,
a sok-sok lágy asszonyi kart.

Szerettek-e, azért öleltek,
vagy szántak inkább, nem tudom,
de ha megáldva harcba küldtek,
tengermély volt a fájdalom.

Tudnánk-e titeket feledni,
ó, féltő asszonyi kezek,
örömet alig adtatok ti,
s mily sokat jelentettetek

mégis minékünk ama korban,
midőn a föld lángot vetett,
és egy sorban és egy pokolban
égtünk mi mind,
tivéletek.

1943
Dél-nyugati front

BAKA ISTVÁN fordítása